

Wierzę w Syna Bożego

Wstęp: Co to jest wiara? To osobowego spotkanie i przyłgnięcie do miłującego Boga i uznanie za prawdę wszystkiego, co objawił. Wiara ma konkretną treść i domaga się aktu ze strony człowieka. Co do treści „wiary w Syna Bożego” pomocne będą punkty od 1 do 8, natomiast do ciągłego ponawianie aktu „wiary w Syna Bożego” zastosowanie wniosków.

1. Bóg Ojciec po chrzcie Jezusa w Jordanie i na górze Przemienienia: W czasie tych wydarzeń rozlega się głos Boga Ojca - *Ten jest mój Syn umiłowany, w którym mam upodobanie*. Bóg sam ukazuje Jezusa, prawdziwego człowieka narodzonego z Maryi w Betlejem, jako swojego odwiecznego Syna. Do tej pory, w Starym Testamencie, tytuł syn Boży był nadawany aniołom, ludowi wybranemu, dzieciom Izraela oraz jego królom. Oznaczał przybrane synostwo, związek szczególnej bliskości między Bogiem i stworzeniem. Głos Ojca mówi o zupełnie innej jakościowo relacji, bo relacji wewnątrz-boskiej, Bóg Ojciec – Bóg Syn. (rozważ Mt 3, 13-17 i 17, 1-8)

2. Diabeł w czasie kuszenia: To jest pewna ciekawostka, a zarazem bardzo znacząca informacja, gdyż diabeł mówi o swoim rozumieniu tytułu Syn Boży. *Jeśli jesteś Synem Bożym, powiedz, żeby te kamienie stały się chlebem* oraz *Jeśli jesteś Synem Bożym, rzuć się w dół, napisane jest bowiem: Aniołom swoim da rozkaz co do ciebie, a na rękach nosić cię będą, byś przypadkiem nie uraził swej nogi o kamień*. Co dla niego jest istotne? Bycie Synem Bożym to posiadanie mocy czynienia cudów i cieszenie się wyjątkowym bezpieczeństwem.

Jezus w odpowiedzi na kuszenie diabła: *Napisane jest: Nie samym chlebem żyje człowiek, ale każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych* oraz *Ale napisane jest także: nie będziesz wystawiał na próbę Pana, Boga swego*. Co dla Jezusa jest istotne? Być Synem Bożym to znajdować pokarm i podtrzymanie jedynie w woli Bożej. (rozważ Mt 4, 1-11)

3. Jezus o swoim jedynym synostwie: Na pytanie oskarżycieli przed Sanhedrynem: *Więc Ty jesteś Synem Bożym?*, Jezus odpowiedział: *Tak. Jestem Nim* (Łk 22, 70). Już wcześniej Jezus określił się jako Syn, który zna Ojca, który różni się od sług, posyłanych poprzednio przez Boga do Jego ludu, i który przewyższa samych aniołów. Odróżnił swoje synostwo od synostwa swoich uczniów, nie mówiąc nigdy Ojciec nasz, z wyjątkiem sytuacji, gdy im polecił: *Wy zatem tak się módlcie: Ojciec nasz* (Mt 6, 8-9); podkreślił także takie rozróżnienie: *Ojciec mój i Ojciec wasz* (J 20, 17). (rozważ Mt 11, 25-27)

4. Św. Piotr: Ważne i fundamentalne wyznanie wiary w Syna Bożego składa w odpowiedzi na pytanie Jezusa: *A wy za kogo Mnie uważacie?* To wyznanie staje się skałą, na której Jezus buduje Kościół. Dojście do tej prawdy nie jest możliwe na drodze poznania tylko naturalnego, ale potrzebuje Bożego światła: *Albowiem nie objawiły ci tego ciało i krew, lecz Ojciec mój, który jest w niebie*. (rozważ Mt 16, 13-20)

5. Setnik: To poganin, dowódca oddziału rzymskich żołnierzy wykonujących wyrok na Jezusie. Po Jego śmierci, w perspektywie wcześniejszego cierpienia i męki wyznaje: *Prawdziwie, ten człowiek był Synem Bożym* (Mk 15, 39). Scena ta została zobrazowana na ikonie krzyża z San

Damiano. Trzecia osoba po lewej stronie Chrystusa, podpisana jako CENTVRIV, nie ma nimbu (aureoli) wokół głowy. Centurion, czyli rzymski setnik, na co wskazuje ubiór, jest jakby nieobecny dla innych, gdyż cała jego uwaga skoncentrowana jest na osobie Chrystusa. Spojrzeniem i gestem dłoni wyraża słowa przytoczone przez ewangelistę Marka. Zatem niewielka główka za plecami centuriona i dalsze krzywizny, symbolizują jego ludzi lub tłum gapiów, który przyłączają się do wiary setnika. W tym kontekście trzymany w lewej dłoni przedmiot to księga lub zwój Prawa, zapowiadający przyjście Mesjasza. Trzy palce prawej dłoni ułożone w tradycyjny znak, który oznacza „ja mówię”, są charakterystyczne dla postawy świadka wyznającego wiarę. Ponadto w tym geście kryje się następująca symbolika: trzy wyprostowane palce deklarują wiarę w Trójce Świętą, dwa zgięte w dwie natury Chrystusa: Boską i ludzką. (medytuj przed ikoną krzyża z San Damiano)

6. Św. Paweł: W Liście do Galatów zapisuje poruszające świadectwo wiary w Syna Bożego, która przeniknęła całe jego życie. *Razem z Chrystusem zostałem przybity do krzyża. Teraz zaś już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus. Choć nadal prowadzę życie w ciele, jednak obecne życie moje jest życiem wiary w Syna Bożego, który umiłował mnie i samego siebie wydał za mnie.* Dla Apostoła narodów istotą wiary w Syna Bożego jest Jego bezgraniczna i całkowita miłość. (rozważ Ga 2, 19-20)

7. Jeszcze raz św. Piotr: W drugim liście Apostoł wskazuje na kontynuację głosu Ojca z góry Przemienienia o Synu umiłowanym, w nauczaniu zapisanym w Biblii – *Mamy jednak mocniejszą, prorocką mowę, i dobrze zrobicie, jeżeli będziecie przy niej trwali jak przy lampie, która świeci w ciemnym miejscu.* (rozważ 2P 1, 16-21)

8. Św. Franciszek: Naucza o wierze w Syna Bożego w kontekście Eucharystii, która jest źródłem, a zarazem sprawdzianem dla niej. *Dlatego potępieni są wszyscy ci, którzy zobaczyli Pana Jezusa podług człowieczeństwa, a nie zobaczyli i nie uwierzyli podług ducha i boskości, że On sam jest prawdziwym Synem Bożym. Tak właśnie potępieni są ci, którzy widzą sakrament, który na ołtarzu poprzez słowa Pańskie jest uświęcany kapłańskimi rękami pod postacią chleba i wina, a nie widzą i nie wierzą podług ducha i boskości, że prawdziwie staje się Najświętszym Ciałem i Krwią Pana naszego Jezusa Chrystusa.* (rozważ Napomnienie 1)

Wnioski: O łaskę wiary w Syna Bożego trzeba Boga prosić w modlitwie. Eucharystia, Słowo Boże i posłuszeństwo na wzór Jezusa są miejscami doświadczenia, umocnienia i rozwoju wiary w Syna Bożego. Częsta, a nawet codzienna Eucharystia, mająca przedłużenie w regularnej adoracji Najświętszego Sakramentu. Nabożeństwa Słowa Bożego, inne niż liturgia słowa na Mszy świętej lub w oparciu o nią, a przynajmniej wspólnotowe i indywidualne czytanie i rozważanie Biblii. I wierność Bogu wyrażona w życiu zgodnie z Jego wolą w codzienności.